

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

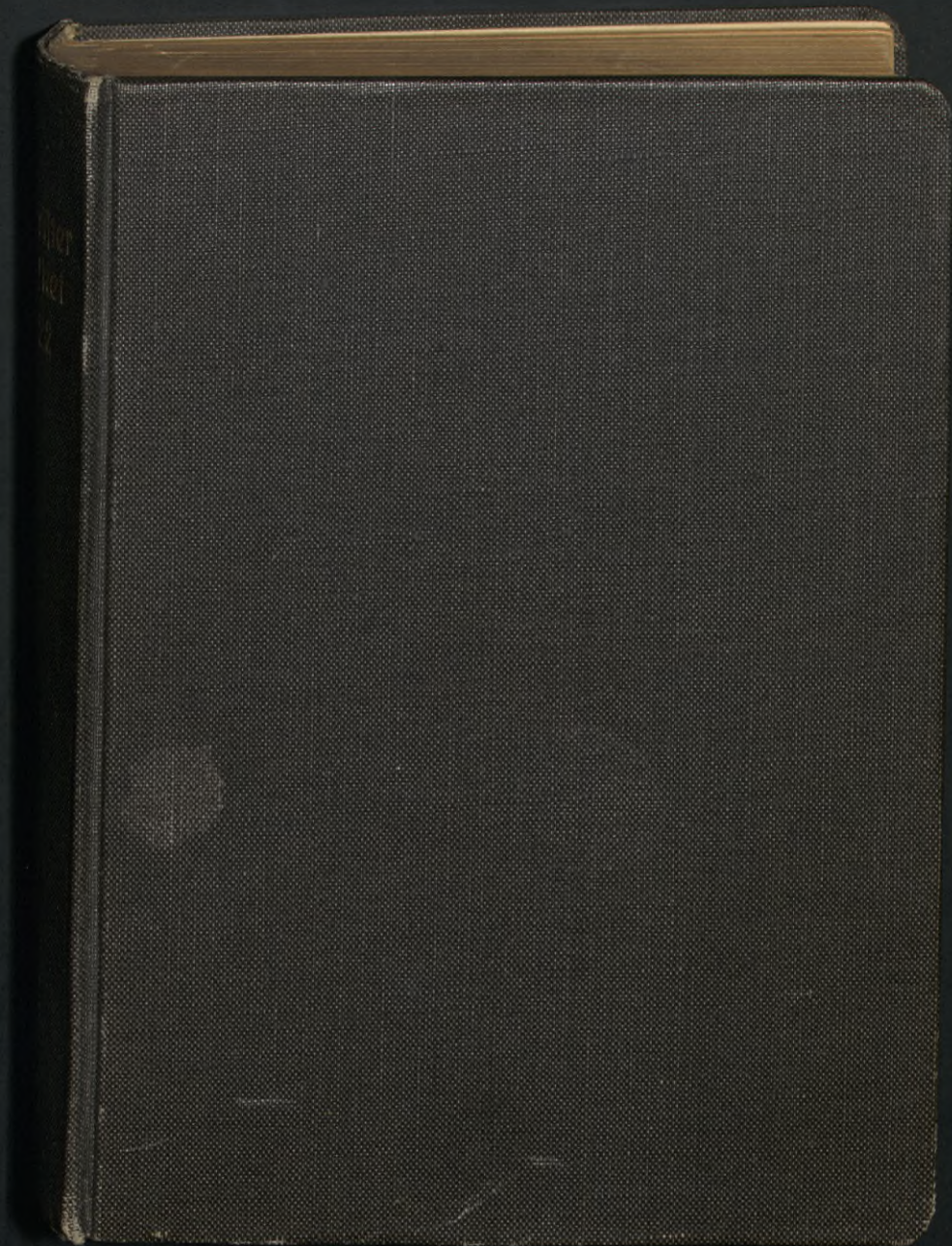
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

58

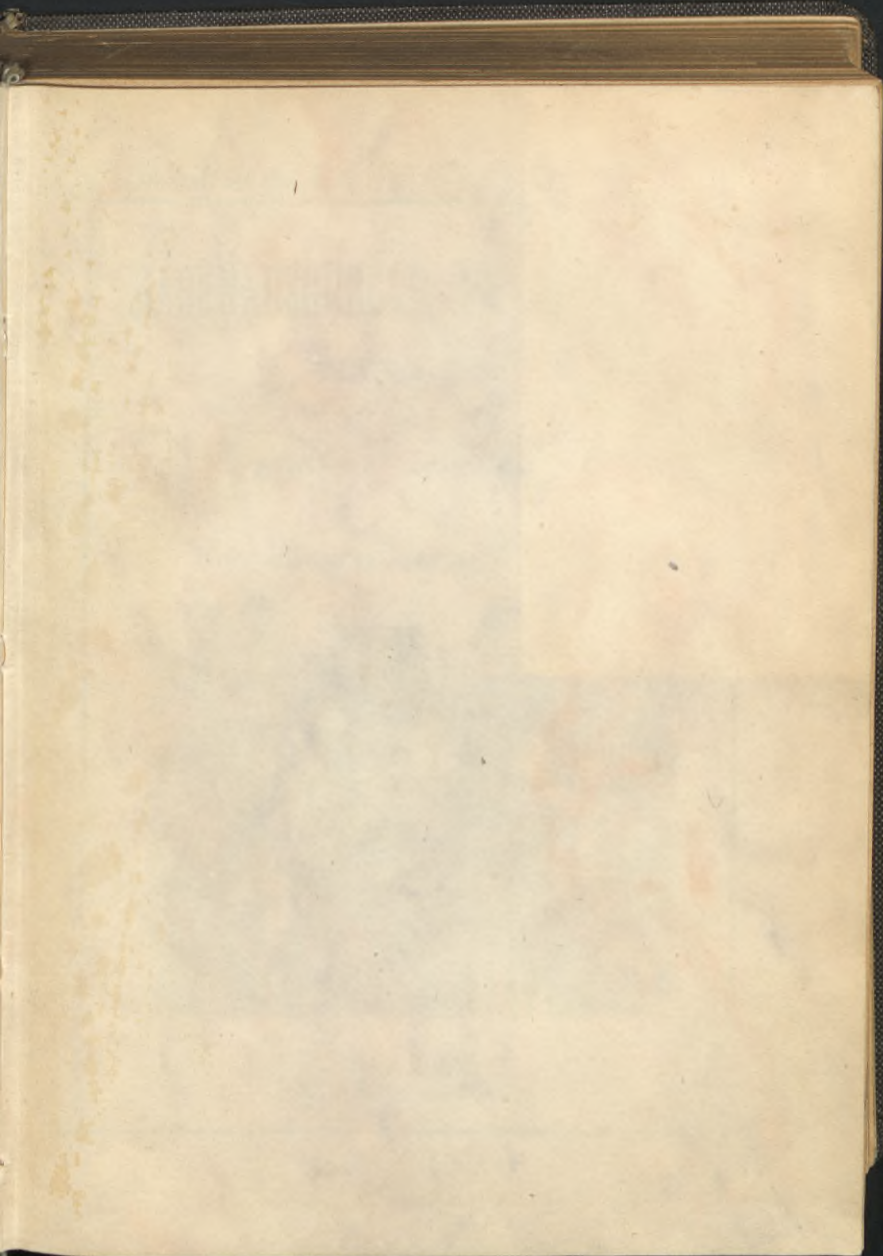
TRANEMÅLA

TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

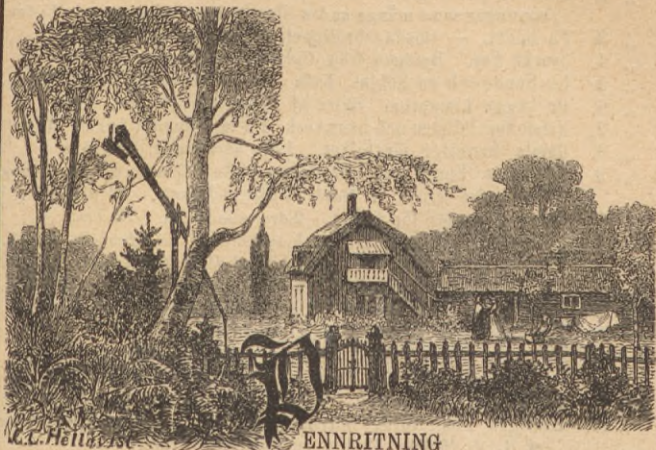

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.
Saml.

JÄGARENS ROS.

ENNRITNING

AF

PEHR THOMASSON.

Ny upplaga.

Med 6 illustrationer.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

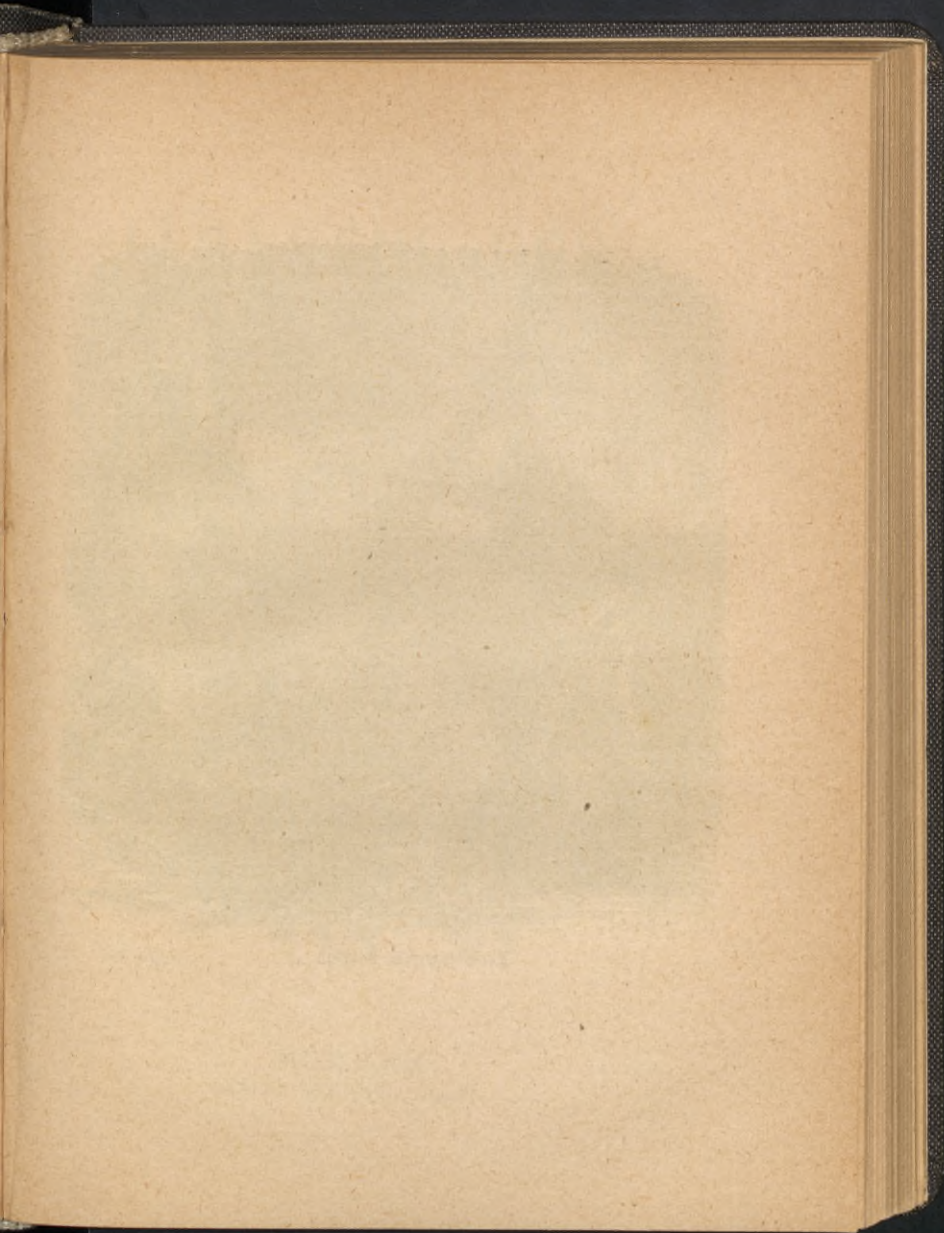
Pris 25 öre.

Öreskrifter för folket.

En samling smärre skrifter, lämpliga för folkläsnung och för sockenbibliotek samt till premier i folkskolor. — Hvarje häfte med en eller flera illustrationer.

- No 1 Kung Oskar och Skogvaktaren. Penritning af *Pehr Thomasson*. 8:de uppl. 25 öre.
- „ 2. Svenska Kröningar. Med porträtter af de flesta svenska konungar samt många andra illustrationer. 3:dje uppl. 25 öre
- „ 3. På Söder. — Onsdagsbröllopet, af *Sylvia*. 25 öre.
- „ 4. Starke Per. Bysägen från Upland af *Nepomuk*. 20 öre.
- „ 5. En Bonde och en Soldat. Tafla ur folklivet af *Nepomuk*. 20 öre.
- „ 6. De begge Limporna. Skizz af *Nepomuk*. 10 öre.
- „ 7. Kristoffer Polhem och hans verk. En teckning för folket. 20 öre.
- „ 8. Gamla historier för folket. 1:sta samlingen. 20 öre.
- „ 9. Rådande Engel och Drottning. En Episod ur Drottning Desiderias lefnad öf *Marte Sophie Schwartz*. 20 öre.
- „ 10. Gamla historier för folket. 2:dra samlingen. 20 öre.
- „ 11. Karl XII vid Pultava. Historisk teckning af *Jul. Mankell*. 25 öre.
- „ 12. Den blifvande Bispen. En tidsbild af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 13. En fyndig Bonde af *Pehr Thomasson*. Med 4 teckn. 25 öre.
- „ 14. Vara och synas. Berättelse af *Onkel Adam*. 25 öre.
- „ 15. Stora Svenska Män. 1. Karl v. Linné. 25 öre.
- „ 16. — — — 2. Birger Jarl. 25 öre.
- „ 17. — — — 3. Axel Oxenstjerna. 25 öre.
- „ 18. Laga Skifte. Bysägen från Upland af *Nepomuk*. 25 öre.
- „ 19. Sveriges och Norges förening år 1814. Historisk teckning af *S. A. Hedin*. Med 4 porträtter. 25 öre.
- „ 20. Öfvergången af Stora Bält af *Jul. Mankell*. Med illustr. 25 öre.
- „ 21. Stora Svenska Män. 4. Esaias Tegnér. 25 öre.
- „ 22. — — — 5. Magnus Stenbock. 25 öre.
- „ 23. — — — 6. Jakob Berzelius. 25 öre.
- „ 24. Nya Riksdags-ordningen. 25 öre.
- „ 25. En gåfva af kung Karl. Pennteckning af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 26. Mäster Blomma af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 27. Braskans Marknadsresa af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 28. Smärre berättelser af *Onkel Adam*. 25 öre.
- „ 29, 30, 31. Gamla Historier för folket. 3:dje, 4:de, 5:te saml. à 20 öre.
- „ 32. Fosterländska sänger af *Pehr Thomasson*. 20 öre.
- „ 33. Från Pultava till Bender. Hist. teckning af *Jul. Mankell*. 25 öre.
- „ 34. Hans, som kom till folkhögskolan. 25 öre.
- „ 35, 36, 37. Tio norska folksagor och äfventyr; af *Asbjørnsen* o. *Moe*. Tre häften, hvardera à 20 öre.

C.G. Hellqvist

Kronojägaren Nilsson.

(sid. 6.)

JÄGARENS ROS.

PENNRITNING FRÅN NORRLAND

AF

PEHR THOMASSON.

Ny upplaga.

Med sex illustrationer.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

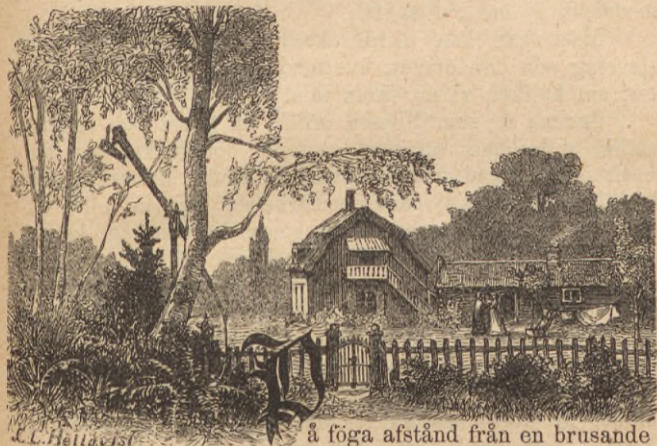
JAGAREN ROS

FRANZOSISCHES

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1882.

I.

C. L. Hellqvist

å föga afstånd från en brusande
elf i en af Norrlands skogstrakter låg kronojägarebostället
Granhult.

Det var en liten täck bostad, allmänt känd och om-
talad på hela orten, emedan den var bebodd af tvänne i
sitt slag ovanliga människor, far och dotter.

Kronojägaren Nilsson var i flera hänseenden en märk-
lig och framstående man. I öfver tjugo år hade han skött
sin tjänstebefattning på ett sätt, som tillvunnit honom alla
hederliga människors högaktning och bifall. Han var

deremot en riktig buse för skogstjufvar och rofdjur. De förra befordrade han utan skonsamhet till laga näpst och de senare gaf han sin bane med kulor och krut. Ja, till och med mot skogens "Nalle" hade han bestått mer än en dust. Det var isynnerhet för dessa sina bragder, som han vunnit allmän tacksamhet och beundran; ty han var öppet erkänd för Norrlands skickligaste jägare, hvilket icke vill säga så litet inom en ort, der nästan hvarannan människa är en god skytt.

Mest var han likväl aktad och ärad för sitt goda sinnelag och den ömhet, hvarmed han omfattade sin dotter, om hvilken vi nu skola tala.

Samma år som Nilsson erhöll sin tjänst och sitt boställe, gifte han sig med en fager bondflicka, som han varit bekant med från barndomen. Detta äktenskap blef lyckligt i ordets djupaste bemärkelse, likasom alla dylika, hvilka äro grundade på ömsesidig aktning, kärlek och gudsfruktan. Längre fingo dock icke de båda makarne samfäldt njuta af sin jordiska lycka, ty döden kom plötsligt och kallade den unga hustrun till ett ändå bättre och lyckligare lif. Nilsson sörjde sin kära maka djupt och innerligt, men ännu djupare skulle säkerligen hans sorg blifvit, om icke den hädangångna lemnat honom till minne af deras kärlek en fyraårig flicka med namnet Rosa — ett namn som hon erhållit därför att hon var född midt i högsommaren, då hela naturens rike är en doftande ros, som sprider frid och fröjd till hvarje skapadt väsen. Lilla Rosa spred också frid och fröjd till faderns sorgbundna hjerta, ty alla hans tankar och känslor sammanknötö sig nu kring det älskade barnet.

Det var en liten tjusande flickunge, frisk och frodig som ett smultron, mognadt i lundens skugga samt liflig och glad som en sjungande lärka. Alla släktingar och vänner ville åtaga sig att gifva den moderlösa en vårdad

uppfosttran; men fadern förklarade, att han icke under några vilkor lemnade bort sitt barn, utan ville sjelf uppfosttra det efter eget tycke och smak.

Ingen kunde bestrida honom denna sin rättighet och följden blef att lilla Rosa fick en högst egendomlig och ovanlig uppfosttran. Han föresatte sig nämligen, att det skulle ske utan något qvinligt biträde, emedan han älskade sitt barn så varmt och innerligt, att han omöjligen kunde lemna henne under uppsigt af någon annan. Ifrån hustruns död var han således i allt lilla Rosas både far och mor.

Redan förut hade hon ofta under sista året följt honom på hans jagtfärder eller vid andra göromål i skogen, men efter detta blef det en daglig vana; ty han lemnade henne aldrig ur sigte. Jemt var hon hans sällskap, både sommar och vinter, och sprang vid hans sida som en lekande killing.

Men det var icke blott i skogens vrår och vinklar hon följde, utan öfverallt, der kära far hade något att uträtta, och allestädes väckte det goda förhållande som rådde mellan far och dotter uppmärksamhet och bifall.

Ingenstädes var detta mera i ögonen fallande än vid kyrkan, der jägaren med sin lilla flicka regelbundet infann sig hvarje söndag, oaktadt de hade öfver en mil att vandra.

Vid dessa tillfällen samlade sig gamla och unga kring vårt jägarfolk, ty det var en vacker syn att se den raske mannen med sin lilla flicka vid handen, stående på kyrkbacken, utdelande vänliga ord och handtryckningar till vänner och bekanta.

Mesta uppmärksamheten fästade sig naturligtvis vid lilla Rosa, som i sina tarfliga kläder alltid var fin och putsad som ett herrskapsbarn och tillika så frisk och leende som en solljus vårmorgon. Hon vann därför allas

kärlek och beundran, hvarför hon tidigt blef allmänt bekant under namnet *Jägarens Ros*, ett namn som i alla hänseenden var henne passande.

Dagligen, vare sig ensam eller i sällskap med fadern, i den fria naturen, blef hon så godt som fostrad i skogens sköte, hvilket gjorde henne ovanligt frisk och härdad till kropp och själ. I skogen trufdes hon också bäst och blef

tidigt under faderns ledning en skicklig och passionerad jägarinna. Redan vid femton års ålder sköt hon sin första hare och var sedan i allehanda villbrådsjagt fullkomligt jemförlig med ortens bästa skyttar. Hon var dem till och med öfverlägsen i många stycken, ty vid ett målskjutningsgille ett par år senare tog hon första priset.

I Norrland träffar man rätt ofta på qvinnor, som äro lika skickliga i att handtera bössan som männen, men någon så skicklig, som Jägarens Ros, hade man icke hittills hört omtalas. Hon kom därför vida i ropet, och som hon tillika var en ovanligt vacker flicka, blef hon en paradisfågel, den alla traktens ungarlar sökte att fånga i sina nät. Granhult blef i bokstafelig mening belägradt af friare, utan att det ännu lyckats någon att vinna den unga tärnan. Den tiden var dock icke så långt borta, som vi nu skola förtälja.

II.

Det var en vacker vårmorgon i Juni månad, ty våren kommer först vid den tiden till Norrland. Nu var den emellertid kommen med klart solsken, ljumma vindar och sjungande fåglar, hvilka uppstämde en jublande hymn i de nylöfvade hängbjörkarne kring Granhults jägareboställe, der allt i den arla morgonstunden var lif och rörelse.

Den rödfärgade byggnaden, med sina fyra hvitmålade fönsterlufter, var mer än vanligt smyckad. En liten äreport med gröna blad och mångfärgade skogsblomster hvälfde sig öfver förstuguqvisten, hvars golf var beströdt med sand och hackadt granris. Inne i den stora stugan, genom hvars öppna dörr den friska vinden fritt spelade, var det ännu mera putsadt och fint. Väggarnes dagliga prydnader, en mängd skjutväskor, jagtgevär och andra dithörande redskap, voro sirade med löf och blommor af allehanda slag. Midt på golvet stod ett med en snövit drällsduk betäckt bord, hvarpå stod en rykande kaffekittel, tre par koppar samt en korg med hvetebullar. I öfvertigt var bordet alldeles öfersålladt med blad och blommor.

Allt var enkelt och smakfullt ordnadt till en god kaffefrukost, och det kunde ej annat, ty hon som ombestyrt det hela var husefs värdinna, Jägarens Ros, hvars utseende vi i få ord skola beskrifva.

Tänk dig käre läsare, en bygdens tärna om sjutton år med smärt växt, stora mörkblå ögon, långt nedfallande kastanjebrunt hår, och du har vår hjeltinna lifslevande framför dig.

Sådan presenterade hon sig i dag och i ännu fördelaktigare dager, ty hennes enkla klädning, ehuru blott gjord af bomullstyg, visade fullkomligt växtens smidighet, under det kinderna purprades, ögonen strålade och hvarje fiber i hennes täcka varelse tycktes spritta af lofnadslust och mod.

Lätt och graciöst som en trippande sädesürla sväf-vade hon kring det dukade bordet och kastade då och då en förstulen blick genom den öppna dörren, liksom hon väntat någon.

Det dröjde icke heller länge förrän en ung man med studentmössa på hufvudet steg dristeligen in och helsade ett vänligt "godmorgon"; men det måtte icke varit den väntade, ty vid hans åsyn drog hon sig något förlägen tillbaka. Äfven den unge mannen syntes förlägen eller öfverraskad af den syn, som här mötte hans blickar. Han stod länge stum som en fisk innan han bröt tystnaden och utropade med hänförelse:

"Hvad du har blifvit vacker, lilla kära Rosa!"

"Och hvad du har blifvit stor och manlig, goda Fredrik."

"Du känner då igen mig?"

"Ja, på rösten och på ögonen, annars skulle det varit rakt omöjligt."

"Intet att undra öfver. Vid vår ålder förändras man mycket på sex år."

"Kors i allan dar! Är det så länge sedan du reste bort?"

"Ja, lilla Rosa! Under denna tid har jag likväl ofta tänkt på dig. Mins du hur roligt vi hade i skogen hvar gång jag var här i sällskap med min far?"

"Mätte väl det," svarade Rosa med ett gladt leende.

"Du var en fasligt vild och stygg pojke, som jemt ref sönder mina bästa klädningar."

“Och du en liten skälmsk flickunge,” inföll Fredrik, “som kastade min mössa i de tätaste hagtornssnår, på det jag vid uttagandet skulle rivna sönder mina händer.”

“Då är du väl ond på mig ännu?”

“Nej, långt derifrån, lilla Rosa! Det var den lyckligaste tiden i mitt lif. Jag har alltid tänkt derpå med glädje och önskar ingenting högre, än att vi hädanefter må få lika roligt som i forna dagar; åtminstone önskar jag att vi städse må bli goda vänner.”

“Ja, goda vänner skola vi alltid bli,” försäkrade Rosa med en trofast handtryckning. “När kom du hem, bästa Fredrik?”

“I förgår, lilla Rosa! och redan är jag här, emedan man berättade mig så många vackra saker om Jägarens Ros, att jag ville se henne. Till min glädje finner jag att man icke sagt för mycket. Du är verkligen en ovanligt vacker och älsklig flicka, och det är en skam af mig att kalla dig lilla Rosa, då du redan är stora damen.”

“Då är det väl större skam af mig att kalla dig bara Fredrik, då du är en stor och fin herre... Vill du, att jag skall säga herr Fredrik?”

“Nej, och tusen gånger nej, lilla Rosa! Låt det bli vid det gamla.”

“Då skall du också låta det bli dervid, men det gör du inte, goda Fredrik, ty förr i världen sa' du aldrig att jag var en vacker och älsklig flicka.”

“Du var det inte heller till den grad som nu,” inföll Fredrik.

“Jag var inte heller så gammal och förståndig och det är troligen därför du tycker jag ser litet skapligare ut än förr. Sådant bör du likväl icke säga mig midt i synen, ty det är endast att skämma bort mig. Tack lika fullt för det du ville komma hit. Du kunde aldrig komma vid något lägligare tillfälle, ty du skall veta att det är en

stor högtidsdag... Ser du inte hur grant jag stökat till det både ute och inne?"

Fredrik, som hittills endast haft öga för den tju-sande barndomsvännen, började nu att se sig omkring och berömde högligen de gjorda anordningarne.

"Det är troligen din förlofningsdag," sade han.

"Nej du, det är en långt viktigare dag, ty det är min kära fars femtionde födelsedag."

"Jag får den äran att gratulera. Din far är en riktig hederspascha, som jag önskar all möjlig lycka och välsignelse. Det var bra roligt att komma hit på en så högtidlig dag."

"Ja, det var mer än roligt, och det roligaste är, att kära far icke anar det ringaste om min välkomst. Jag har likväl länge tänkt på saken och gjort stora tillrustningar. I matskåpet har jag en nystekt tjäder, en stor äggkaka samt en hel butelj vin, som jag köpt för egna pengar. Du skall veta, att jag har godt om mynt, ty för allt villbråd jag skjuter och säljer får jag behålla inkomsten sjelf. Jag har därför tänkt att göra ett riktigt frukostkalas, och du skall få se hur glad kära far skall bli, när han kommer hem från sin vanliga morgonfärd i skogen. Nu skall du hjälpa mig till rätta med ett och annat."

"Mer än gerna, lilla Rosa," svarade Fredrik. "Men du måtte vänta någon mer än far, efter som det står tre par kaffekoppar på bordet."

"Kanske och kanske inte!" genmälte Rosa. "Det är nu så, att kyrkovärdens Pelle, som också är en bra jägare, ibland råkar på far i skogen och följer honom hem. Den tredje koppen är således för honom, och nu skall jag taga fram den fjerde åt dig."

I detsamma hon verkställt detta, rusade tvänne jagthundar med viftande svansar in i stugan och gjorde höga språng kring sin matmor.

“Nu är far i antågande,” sade Rosa med glädjestrålände ögon och skyndade fram i dörröppningen, hvarifrån hon på gården såg tvänne jägare, som med undrande blickar stodo och betraktade den pyntade förstuguvisten.

Det var kronojägaren Nilsson och kyrkovärdens Pelle. Den förre var en stor och axelbred man, med öppen blick och bottenärliga anletsdrag. Den andre en rask och hurtig yngling, som hade ett ganska fördelaktigt utseende.

Med några lätta hopp flög Rosa att möta sin fader, som genast slängde bössan åt sidan, hvarefter han, lätt som en fjäder, kastade sin kära flicka upp på venstra armen och bar henne triumferande in genom dörren.

“Tack, min lilla flickunge, för din välmening,” sade han. “Jag ser att du i dag har gjort dig mer besvär än vanligt på min födelsedag, och det kan du ha skäl till, ty det är inte mer än en gång man fyller femtio år.”

“Så var äfven min tanke, kära far!” inföll Rosa i det hon kysste honom och hoppade ned på golfvet.

“Men,” fortsatte hon och pekade på Fredrik, “kan far gissa hvem den der herrn är?”

“Mätte väl det,” svarade Nilsson efter det han en längre stund betraktat den främmande. “Om inte mina ögon bedraga mig, så är det prostens Fredrik, som nu har blifvit stora ståtliga karlen... Välkommen, herr Fredrik! Det var snällt att komma ihåg oss.”

“Ja det var riktigt snällt,” försäkrade Rosa. “Kära far skall veta, att Fredrik kom hem först i förrgård och att han icke är det ringaste stursk. Han vill inte kallas för herre, utan baraste Fredrik, liksom i forna dagar.”

Något som icke gick an, enligt Nilssons förmenande, men som Fredrik förklarade vara sin högsta önskan, hvarför brorskapet genast bekräftades med ett kraftigt handslag.

Sålunda voro de yttre formaliteterna snart undanstökade och man skred nu till att inmundiga den framdukade frukosten, som smakade de tre herrarne alldeles förträffligt. Rosa var en liflig och förekommande värdinna och Nilsson en språksam och treffig värd, som bjöd på både helan och halfvan. Allt gick därför raskt undan. Den nystekta tjadern och stora äggkakan ströko åt som snö för regn, och när Rosa till sist i stora silfvertumlare bjöd på tämligen god malaga, reste sig Fredrik vid bordet och föreslog värdens skål i så vackra ordalag, att både han sjelf och de öfrige fälde glädjetårar.

Efter maten rökade man en pipa "Geffe vapen" och språkade om hvarjehanda under det Fredrik sjöng åtskilliga studentvisor, till stor förnöjelse för Rosa, som sade sig aldrig ha hört så gudomlig sång.

Alla voro ovanligt lifvade och glada utom Pelle, som hade sina mellanstunder af surmulenhet, emedan han tyckte att Rosa var allt för vänlig och förekommande mot den unge studenten. Stackars Pelle! han led redan af svartjukans qual, och värre blef det med tiden.

III.

Behöfva vi väl omtala hvad som var så naturligt, nemligen att ingen kunde vara mera glad öfver den frade födelse dagen än Fredrik. Han var aldeles förtjust i Jägarens Ros, som vida öfverträffade allt hvad han föreställt sig: ty då han för sex år sedan såg henne och reste till Upsala, der han sedermera uppehållit sig, var hon visserligen en ganska vacker flicklinka, men nu var hon en fullkomlig skönhet. Det fria, friska lif hon förde

i skog och mark, hade tidigt utbildat henne både till kropp och själ. Hon var i många delar en mognaad qvinna till förståndet, på samma gång som hon i allt sitt görande och låtande var ett enkelt och okonstladt naturbarn. Fredrik

kunde icke låta bli att uppdraga paralleler, och då han jemförde henne med de flickor han sett i den förnåma världen, gjorde han till hennes fördel samma skilnad, som naturforskaren gör på en artificiell blomma i modehandeln och en fritt växande i skogen. Han beslöt därför på fullt allvar att söka vinna den älskliga flickans både hjerta och hand. Härvid trodde han sig hafva en stor fördel i deras barndomsbekantskap. Händelsen var nämligen den, att prostens i församlingen, som var Fredriks far, ofta brukat helsa på i Granhult, der de båda barnen fördrifvit tiden med lekar och upptåg, under det de gamla talades vid i allvarliga saker. Fredrik var på den tiden en vild pojke och Rosa en skälmsk flickunge, såsom vi redan hört dem samtalsvis tillvita hvarandra, men detta hindrade icke att de på det hela höllo af hvarandra, något som var orsaken till deras vänliga återseende i dag... Allt detta sammanlagdt gjorde, att Fredrik ansåg sig fullkomligt säker på en lycklig utgång af sitt frieri och byggde en mängd skimrande luftslott för framtiden, hvilket ingen kan förtänka en tjuogoårig student.

Med dylika tankar i hågen stälde han tidigt följande morgon åter sin väg till Granhult, dit han hade öfver en mil att vandra på en obanad skogsstig. Föga gör dock afståndet för en förälskad ungersven, helst på en morgonstund, då hela naturen spritter af lif och ljusa förhoppningar, liksom ens eget hjerta. Så var nu händelsen, och Fredrik gick därför raskt framåt, sjungande i kapp med alla lundens löfsångare, då han plötsligt i djupa skogen mötte ett par jägare, som väckte hans synnerliga uppmärksamhet.

Den ene kände han genast igen för att vara kyrkvårdens Pelle, men den andre var honom alldeles obekant. Det var en smärt, liflig yngling, klädd i vida pantalon-

ger och grön blusrock, med ett skärp kring lifvet, en lätt bössa på axeln, samt en skjutväska vid sidan och rund fjäderbeprydd hatt på hufvudet.

“Hallå, bror Fredrik!” utropade den unge jägaren och slog honom förtroligt på axeln.

Fredrik spratt till af glad öfverraskning, ty vid ännu en mönstrande blick fann han att den förmente ynglingen var Jägarens Ros.

“Kors så roligt att du inte känner igen mig!” utropade jägaren på nytt och beledsagade denna gången sitt utrop med ett klingande skratt.

“Nog känner jag min lilla Rosa,” svarade Fredrik, “men jag medgifver, att jag vid första ögonblicket var något osäker. Jag har aldrig förr sett dig i din jagtdrägt.”

“Nå, hur tycker du jag tar mig ut?”

“Som en riktig tjufpojke.”

“Fy, Fredrik! Det var en stygg liknelse.”

“Förstå mig rätt, lilla Rosa! Med tjufpojke menar jag en liten näpen och skälmsk varelse, sådan som du förekommer mig i din nya kostym. Jag tycker till och med att du på sätt och vis ser bättre ut i dag, än i går. Apropå gårdagen, så skall du ha hjertlig tack för den glada födelsedagsfesten. Jag har just nu ämnat mig till Granhult för att afbördä min tacksamhet äfven till din kära far.”

“Det passar bra ihop,” sade Rosa. “Jag och Pelle ha varit ute se'n klockan tre i morse och skjutit ett halft dussin änder, så att nu ämnade vi skiljas.”

“Herrn är väl äfven jägare?” frågade Pelle, som först nu blandade sig i samtalet.

“Nej, gudnås,” svarade Fredrik. “Jag har alltid tyckt mycket om jagt, men jag har aldrig haft tid att öfva mig.”

“Då skola vi lära dig,” inföll Rosa, “med vilkor att du lär Pelle och mig sjunga så, som du sjöng i går. Du ska veta, att vi ha nog ljud i skällan, fast vi icke kunna riktigt drilla fram det.”

“Det förslaget antar jag gerna,” försäkrade Fredrik.

“Ypperligt!” sade Rosa. “Det skall nu bli lif och lust i skog och mark... Adjö, Pelle! I morgon träffas vi åter, om Gud så vill.”

Med dessa ord och en vänlig blick afskedade hon jagtkamraten och återvände i sällskap med Fredrik mot hemmet.

“Du är allt bra intresserad af jagt,” sade han.

“Ja, det är mitt största nöje, och den dag jag icke kommer ut med bössan är jag icke riktigt godt till mods. Det är också ett herrligt lif i skogen: Fåglarne sjunga, blommorna dofta, vindarne susa, bäckarne brusa och allt är lust och gamman.”

Den sista meningen uttalade Rosa med verklig inspiration. Kinderna purprades, ögonen glänste och barnen häfde sig. Hon förekom Fredrik i detta ögonblick så intagande, att han var nära färdig att trycka henne i sin famn.

“Rätt så, lilla Rosa,” sade han. “Ingenting kan vara herrligare, än att tillbringa sin dag i den friska, fria naturen. Jag förstår nu hvarför du är så hänförd af jagten, men jag förstår inte, hur du kan vara en så skicklig jägarinna, som ryktet förmäler. Jag tycker att en så späd och fin varelse, som du egentligen är, icke skulle ha kraft att lyfta bössan, mycket mindre att skjuta!”

“Vanan är halfva naturen, som ordspråket säger. Jag är en riktig jätte i styrka och uthållighet. Många gånger har jag på slag efter varg och räf gått flera mil om dagen i den djupaste snö, och ändå känt mig rask

och kry på qvällen. Jag tror mig därför vara lika morsk som någon karl, och att jag är en skicklig jägarinna, skall jag genast visa. Ser du inte en liten fågel der i furans topp. Det är en gröngöling som jag genast skall knäppa.“

Fredrik riktade sin blick åt det anvisade hållet och blef varse en dylik fågel. Rosa tog sigte och sköt, men ingen gröngöling syntes falla.

“Du tror säkert att jag sköt bom, men det tror inte jag,“ sade Rosa.

Härvid kastade hon bössa, hatt och skjutväska från sig på marken, hvarefter hon, lätt som en ekorre klättrade upp för det höga trädet och kom efter några ögonblick ned med den skjutna fågeln, som i fallet hade fastnat mellan ett par grenar.

“Den kan du ge mig till ett minne!“ bad Fredrik, som ännu mera beundrade den tjusande jägarinnan.

“Hjertans gerna,“ svarade Rosa och de vandrade vidare.

Fredrik gick tyst en lång stund, ty han hade något på hjertat, som han ville komma ut med, utan att han visste hur han skulle börja. Det var nämligen så, att han fruktade Rosa redan fäst sig så mycket vid Pelle, att han för egen del kom för sent. Han hade stora skäl till denna fruktan, emedan han sett de båda jagtkamraterna tillsammans både i går och i dag, hvarvid den största förtrolighet var rådande dem emellan. Det var en gåta, som han ville ha löst, kosta hvad det ville. Ändtligen tog han till ordet och yttrade rakt på saken:

“Håller du mycket af kyrkvårdens Pelle?“

“Ja det gör jag visst. Han är den raskaste och bästa af mina friare.“

“Har du många sådana?“

“Nog har jag halfva tjoget alltid... Du skall veta, att allt sedan jag vid målskjutningen i höstas vann högsta

priset, ha folk varit som galna. En hel hop med ungar har sprungit här under hela vintern, men nu har jag, Gudi lof, afskedat allesamman utom Pelle.“

“Och honom tänker du gifta dig med?” frågade Fredrik, icke utan en viss bäfvan för det väntade svaret.

“Så är kära fars vilja och mening, men jag har mina betänkligheter. Pelle är visserligen en bra karl, och gård och gods har han i öfverflöd; men jag har ändå ingen riktig kärlek till honom. Jag har sagt honom det rent ut, men han och far säga, att kärleken nog kommer med tiden. Ännu är den likväl icke kommen, och till dess väntar jag. Jag vill dessutom icke gifta mig så snart. Ingen menniska kan ha det bättre än jag, och då vore det ju en dumhet att gifta sig.“

“Alldeles riktigt!” försäkrade Fredrik, som kände sig särdeles nöjd med det erhållna svaret. Han kände sig till och med så lifvad, att han helt opåkallad började sjunga:

«Uti en dal, af ljuflig dager,
Jag såg en rosa växa opp!
Hon stod så tjusande och fager,
Som ännu ingen rosenknopp.
Ur mossans mjuka, svälda sköte
Den knoppen fram i dagen gick,
Och dygden ingen log till möte
Så älsklig, som utur dess blick.

Och i min barm det ljufligt brände,
Framför min bild jag hänryekt stod;
Ett hittills okänt lif jag kände,
Och full af låga var mitt blod.
Den bilden vill jag evigt gömma,
Och troget vaka öfver den:

Dess ljufva drag kan jag ej glömma,
 Hur mina dagar skifta än.
 Älskliga bild, dröj du hos mig,
 Ack, dröj! ack, dröj hos mig!»

“Tack, hjertlig tack, gode Fredrik!” sade Rosa med purprade kinder; ty hon trodde att sången var enkom diktad och sjungen för henne. “Det var en innerligt vacker visa, men den gick på en sorglig melodi. Jag kan en som är långt gladare, fast jag icke kan sjunga så bra som du. Så här låter den:

«Bröder, hörden I signalen?
 Ljuft dess eko klang i dalen.
 Muntert vi till jagten gå;
 Vi rika byten få, halloh!
 Och gladt vi sjunga då:
 Halloh, halloh, halloh!»

Rosa sjöng med klingande stämma, och Fredrik instämde. Sålunda marscherade de sjungande med raska steg mot hemmet och gjorde först halt på gården, der Nilsson satt helt ensam under en af hängbjörkarne och rökte sin morgonpipa.

Efter en artig helsning hembar Fredrik en varm tacksägelse för gårdagens nöje, hvilken Nilsson besvarade med att bedja honom vara hjertligt välkommen, under förklarande att han aldrig haft så rolig födelsedag.

Sedan Rosa ömsat kläder bjöd hon på frukost, hvilken var lika smaklig som föregående dag, men icke så långvarig; ty när Fredrik hade ätit och språkat en stund om hvarjehanda, tog han högtidligt till ordet och yttrade:

“Jag har hitkommit i dag för att icke allenast af lägga en skyldig tacksägelse, utan äfven för att göra

en inbjudning. Jag skall nämligen nästa söndag för första gången uppträda som predikant i vår kyrka och det skulle vara mig kärt, om jag kunde påräkna er, mina käraste vänner, som åhörare.“

Nilsson lyfte på mössan och försäkrade att de visst icke skulle uteblifva, men Rosa sade med ett godt leende:

“Du narras, Fredrik! Inte kan du riktigt predika Guds ord, som är så ung och oförståndig.“

“Tackar för komplimangen,“ svarade Fredrik. “Jag har likväl under min studenttid i Upsala flera gånger predikat utan att mina åhörare haft något att anmärka. Jag är säker på, att detta äfven skulle blifva händelsen med lilla Rosa, om hon vill hafva godheten att höra mig.“

“Ack, så roligt!“ utropade Rosa och slog ihop händerna af fröjd. “Jag trodde att det blott var gamla gubbar som fingo predika, ty jag har aldrig hört några andra predikanter; men är det nu så, att äfven du får predika, gode Fredrik, skall jag med största nöje gå och höra dig. Jag tror likväl ännu att du bara narras.“

Fadern gaf henne en liten tillrättavisning för hennes misstro och förklarade orsaken till att äfven studenter fingo predika.

“Ack så roligt!“ utropade Rosa på nytt, och det låg så mycken barnslig glädje i hennes utrop, att Fredrik kände sig riktigt varm om hjertat.

När han sedermera vid hemgåendet lade tillsamman allt som hänt under dagens lopp, kände han sin kärlek till Jägarens Ros ännu starkare.

IV.

Fredrik aflade ett lysande predikoprof. Han hade för sina år ett manligt utseende, en klar, fyllig stämma, som trängde likt ljudet af en klingande malmklocka till alla delar af det folkuppfyllda templet. Hans predikan var ett evangeliskt föredrag, hållet i en mild och försökande anda, till tröst och vederqvickelse för alla bedröfvade och nådehungriga själar. När han slutade fans knappast något öga torrt i församlingen, och när han sedermera efter gudstjenstens slut utträdde på kyrkbacken, blef han alldeles omringad af tacksamma åhörare.

En sådan uppmuntran gjorde ett godt intryck på den unge predikantens hjerta. Han tackade Gud af hela sin själ och gladde sig isynnerhet åt det goda intryck som han förmodade att hans tal gjort på jägarfolket. Han stälde därför tidigt följande morgon åter sin färd till Granhult, der han blef emottagen med en hjertlighet, som var öfver all förväntan. Rosa flög honom gladt till möte och bedyrade under glädjetårar sin tacksamhet för det han predikat så innerligt vackert, att hon vid blotta tanken derpå drömt om honom hela natten. Nilsson tryckte med värma hans hand och sade:

“Tack för din predikan! Du gjorde din sak som en karlakt, och om icke alla tecken bedra, kommer du i en framtid att vida öfverträffa far din, fast han är ansedd som en farliga stor predikant. Efter denna dag är du dubbelt kärkommen i vårt tarfliga hem.“

Så blef äfven händelsen. Fredriks högsta önskan var uppfylld. Han blef nu en daglig gäst i Granhult, der han tillbringade sin mesta tid. Nilsson bad honom

att öfva dottern i skrifning. "Läsa kan hon rent och klart, i hvilken bok som helst," sade han, "men skrifva och läsa skrifvet kan hvarken hon eller jag. Sådant skulle likväl vara af stor nytta för oss, ty det händer ofta, att jag får bref från jägmästaren, som jag måste gå ända till klockaren med, innan jag får reda på innehållet."

Fredrik åtog sig med nöje detta uppdrag, och de unga tu lefde nu ett högst romantiskt lif. Rosa lärde honom att jaga och han henne att läsa och skrifva.

Hon kunde visserligen det förra, men hon hade aldrig läst något annat än katekes, bibel och psalmbok, samt några jagtskrifter och skillingsvisor. Fredrik gaf henne goda och intressanta böcker i andra ämnen, hvilka hon med begärlighet genomläste. Hon hade godt förstånd och lätt fattningsgåfva. En ny verld rullades upp för hennes blickar. Snart satt hon lika gerna vid boken, som hon gick på jagt i skogen. Det senare var och förblef dock hennes favoritnöje. Fredrik fattade också småningom nöje för det friska och rörliga skogs lifvet. Ingen dag gick förbi, utan att de voro ute på ströftåg, och snart kunde äfven Fredrik skjuta en och annan fågel, till stor fröjd för sin skickliga lärarinna.

De hade ofantligt roligt på dessa sina utflygter, som gifvo anledning till många lärerika meddelanden i både ett och annat. Fredrik lärde henne att förstå blommornas namn och betydelse, och hon gaf honom grundliga lektioner i fåglarnes lefnadsförhållanden. Det enda som grumlade deras fröjd var, att då de någon gång råkade i sällskap med Pelle, visade han sig alltid tvär och butter. Rosa kunde aldrig begripa hvad som gick åt honom; men Fredrik begrep det nog, fastän han icke ville utsäga det.

Mången skall säkerligen tro, att en tjugooårig student, som är förälskad i en sjuttonårig flicka, omöjligen

kan på tumanna hand en längre tid vara tillsamman med det dyrkade föremålet utan att angifva en glödande kärleksförklaring. Så var likväl förhållandet med Fredrik. Han visade visst sin käreasta all möjlig uppmärksamhet, men oakadt en hel månad förflutit, sedan de blifvit närmare bekanta, hade han icke ännu talat ett allvarligt ord med henne om kärlek, och troligen skulle det dröjt ännu en tid, om han icke af omständigheterna blifvit nödsakad dertill.

Genom en förkylning, som han ådragit sig på sina jagtfärder, måste han hålla sig hemma i åtta dagar, hvilka förekommo honom som en hel evighet. Ändtligen blef han på den nionde så pass återstæld, att han kunde vandra till Granhult. Framkommen till stället, fann han Rosa, med blekt och bedröfvadt utseende, badande i tårar.

“Hur är det fatt, Rosa lilla?” frågade han med deltagande röst.

“Illa, mycket illa!” svarade hon hviskande.

“Ja, du är sjuk; det ser jag på ögonen.”

“Mer än sjuk, käre Fredrik! Jag är den olyckligaste människa i världen.”

“Lugna dig, lilla Rosa!” sade Fredrik och fattade hennes hand. “Säg mig allt och jag skall hjälpa dig.”

“Det är så, käre Fredrik! att jag älskar, och far säger att jag skall slå alla sådana tankar ur hågen, ty den jag älskar kan jag aldrig få.”

Vid dessa ord, som hon uttalade med djupt vibrerande stämma, rann ett ljus upp för Fredriks ögon.

Han slöt med hänförelse den gråtande flickan till sitt bröst och tryckte den första kyssen på hennes svällande mun, under det att han flera gånger upprepade:

“Din i lif och död! Var trygg, var glad, min hvita lilja, ve den som dig och mig vill skilja!”

Sedan isen sålunda var bruten, hade de älskande oändligt mycket att säga hvarandra; men som detta kan vara af föga intresse för läsaren, hoppa vi öfver deras kärlekspjoller och inskränka oss till att berätta, att Nils-son efter åtskilliga men och om gaf sin faderliga välsignelse till deras öfverenskommelse.

Nu följde en tid af så utsäglig lycka och sällhet för de älskande, att vi icke tilltro oss förmågan att beskriiva den. Intet språk kan dessutom uttrycka två kärleksdruckna sjäalars sanna lycka.

Men glädjens ögonblick ila hastigt undan här i verlden. Det led mot hösten, och Fredrik måste resa till Upsala och fortsätta sina studier. Det var en både ledsam och glad nödvändighet för Rosa. Ledsam därför att hon icke mera kunde råka den älskade dagligen; men glad, emedan han under tiden skulle taga examen och om tre år blifva prest, så att de på fulla allvaret kunde blifva förenade.

I afskedets stund var det en stor tröst för begge, att Rosa numera kunde skriva, så att de kunde brev-
vexla med hvarandra. Rosas bref, både dem hon afsände och erhöll, skulle dock åtfölja handelsman Knivings väska, ty Fredrik ville icke att hans far ännu skulle veta om förlofningen, hvilket möjligtvis kunde röjas genom hand-
stilen, om brefven följde prostens väska.

Sedan denna och flera andra öfverenskommelser voro träffade, skildes de älskande med en lång och kär omfamning. Fredriks sista ord voro, att han skulle skriva hvar vecka och med säkerhet hemkomma till julen.

Han höll ord med det förra. Hvarje vecka erhöll Rosa från sin älskare en glödande kärleksepistel, som hon läste högt för fadern och sedan besvarade med samma mynt.

Så förflöto höstens kulna dagar och Julen nalkades under glada förhoppningar, emedan den älskade då skulle återkomma. Omständigheterna fogade sig likväl så, att det blef en sorglig Jul för det goda jägarfolket.

V.

Den hemliga förlofningen mellan Fredrik och Rosa blef snart bekant inom hela orten och beledsagad med åtskilliga kommentarier. Ungdomen tyckte i allmänhet att Jägarens Ros gjorde en ofantlig lycka, då hon skulle gifta sig med en prest; men de gamle skakade betänksamt på hufvudet och menade tro på, att föreningen med en student var nätt opp det sämsta en flicka kunde göra.

Många påstodo, att det hela blott var en öfverilning, som, när eftertanken kom, aldrig kunde blifva allvar utaf.

Bland dessa senare var Pelle. Han fann sig mäktiga förargad öfver att vara slagen ur brädet af en annan, men han tröstade sig med att hans käreasta nog skulle få ångra sig. *Han*, som var den rikaste ungersvennen på vida vägar, kunde få hvem han ville och behöfde för ingen del att krusa. Nej, krusa, det skulle just *hon* få göra! Af denna orsak gick han icke till Granhult som förr, utan beslöt att vänta tills han blef inbjuden, då han först skulle komma efter många tillsägelser. Den väntan blef honom dock slutligen för lång. Dagar kommo och gingo, utan att någon inbjudning hördes af. Han beslöt därför att okallad gå dit, ty han höll verkligen så mycket af Jägarens Ros, att han tyckte sig icke kunna lefva utan henne.

Sedan han med sig sjelf kommit till denna slutsats, infann han sig en afton i jägarbostället, der han blef lika hjertligt emottagen som förr. Men då han på nytt framförde sitt friareärende, sade honom både far och dotter hur det i verkligheten förhöll sig. De gjorde det på ett så uppriktigt och grannliga sätt, att han icke i något afseende kunde finna sig stött eller förnärad.

Det var ett svårt slag för Pelle. Han blef ifrån den stunden dyster och nedslagen. Han gick merendels för sig sjelf och brydde sig hvarken om ett eller annat. Endast när vänner och bekanta drefvo gäck med honom för hans surmulenhet och påstodo, att den härlödde sig från försmådd kärlek, morskade han upp sig för några ögonblick, men försjönk snart åter i sitt dystra grubbleri.

I denna melankoliska sinnesstämning kom han en afton till handelsman Knifving, hvilken dref en ganska stor handelsrörelse i kyrkobyn. Han försåg orten med allt hvad som behöfdes både af nödiga och onödiga specerivaror, samt dref tillika i smyg en betydlig krogrörelse.

Hans butik och hus voro samlingsplatsen för större delen af socknens befolkning då de hade en ledig stund.

Knifving var en ung man, som visste att taga sitt folk på rätta sättet, framför allt så att han förtjenade penningar; han hade därför på några år blifvit rika karlen och var i allmänhet ansedd för en riktig rakknif i affärer.

Med sitt knipsluga utseende var han dock en glad och frikostig ture i sällskapslifvet.

Knappt blef han varse Pelle förrän han med ett förbindligt leende bad honom stiga en trappa upp, emedan han hade något angeläget att meddela honom.

Pelle följde, och snart sutto de båda vännerna på hvars sin sida om bordet med en rykande toddy i handen.

“Skål, bror!” sade Knifving. “Drick nu ett glas och var inte ledsen för det du fått korgen af Jägarens Ros.”

“Inte är jag ledsen för det, inte!” svarade Pelle entonigt.

“Inga krumbugter, kära bror!” fortsatte Knifving. “Jag vet nog hvar skon klämmer, och jag undrar inte på det, ty en sådan flicka hittar man inte i hvar gård. Vore jag ungtkarl skulle jag knipa henne genast.”

“Lätt att säga, men värre att göra,” suckade Pelle.

“Åh lappri,” försäkrade Knifving. “Jag har öfvervunnit större hinder, än det, och vill du följa mina råd, så skall du innan våren vara gift med din flamma.”

“Hur i all världen skulle det kunna ske?” frågade Pelle och spärrade upp ögonen.

“Genom att följa mina råd,” svarade Knifving. “Jag har uttänkt en plan, som ovilkorligen skall lyckas, men innan jag meddelar den måste du på heder och ära lofva mig, att hvad jag nu har att säga kommer att blifva oss emellan.”

Pelle afgaf detta löfte, och Knifving fortsatte:

“Som du möjligtvis torde veta, föra de båda förlofvade en liflig korrespondens. Det gifves ingen vecka, som de icke brevexla med hvarandra, och som brefven följa min postväska, har jag temligen god reda på förhållandet. Jag har nämligen under hela tiden läst deras ömma kärleksepistlar.”

“Hur i allan dar har sådant låtit sig göra?” inföll Pelle.

“Helt enkelt derigenom, att jag öppnat brefven,” genmälte Knifving.

“Ja, men sådant är inte ärligt,” yttrade Pelle, “och dessutom högst farligt; ty det kostar ju högra handen att bryta andras bref.”

“Ja, för dumbommar, men icke för folk med hufvud,” svarade Knifving med en illparig blick. “Jag kan öppna och lägga ihop bref på så finurligt sätt, att ingen menniska skall märka det. Just derigenom vet jag hur aktierna stå mellan de älskade. Du skall sjelf få se Fredriks sista bref, som kom för några dagar sedan.”

Knifving drog härvid ut en byrålåda och lemnade Pelle ett bref, som hade följande lydelse:

“Min älskade Ros i skogen!

Hjertlig och innerlig tack för din sista skrifvelse!

Du kan icke tro hvad dina enkla, okonstlade bref äro uppfriskande för själ och hjerta. Det är som om jag efter en kvalmig sommardag sutte vid din sida i den svala aftonstunden och inandades den ljufvaste blomsterdoft. Skrif därför ofta och berätta allt hvad du tänker och gör. Jag gör detsamma i mina bref till dig, ty jag tänker nästan aldrig på något annat, än dig och mina studier. De senare hafva aldrig gått så bra som nu, ty det är kärleken till dig som lifvar håg och sinne. Professorerna säga, att om jag fortsätter utan afbrott medan jag är i farten, kan jag fullkomligt sluta min akademiska kurs till våren kommer. Det vore en herrlig sak, älskade Rosa! Jag har noga tagit den i betraktande, och ehuru jag både lofvat och längtar af allt mitt hjerta efter att få fira Julen hos min Ros i skogen, finner jag dock vid moget öfvervägande att jag gör klokast i att stanna kvar och avsluta alltsammans.

Jag gör det icke utan blödande hjerta, ty jag vet att du väntar mig; men jag vet tillika, att du är en förståndig flicka, som i likhet med mig skall inse, att vi måste försaka stundens glädje, för att rätt kunna njuta af en, som med Guds hjälp skall räcka genom hela lifvet.

Älskade Rosa! Blif icke ledsen för det att jag icke kommer enligt aftal. Några dagar och månader gå fort. Med vårens vindar och flyttfåglarne kommer jag till Norrland och omfamnar dig, då vi i dubbelt mått skola njuta af den sällhet och fröjd, som vi nu måste försaka. Till dess och alltid ett varmt, ett innerligt lef väl! Jag skrifer inte mera i dag, ty jag skall med nästa post sända ett långt julbref. Gud välsigne dig och din hederlige far! — I lust och nöd, i lif och död din älskande

Fredrik.

“Det var ett farliga grannt bref,” sade Pelle efter läsningen. “Men hvad nytta kan jag väl ha af det der?”

“Det är om den saken vi nu skola tala,” förklarade Knifving. “Jag har, som du ser, noga reda på förhållandet. I alla föregående brefven har han lofvat komma hem till julen; och det har just varit denna omständighet, som utgjort “jägererosens” högsta önskan, efter hvad jag förnummit af hennes bref. Nu ser du sjelf att han inte kommer, hvilket kan lända dig till en obeskriflig nytta, om du förstår att smida medan jernet är varmt. Mitt förslag är i korthet följande: Jag bränner hädanefter upp alla de bref, som anlända både från honom och henne, hvarigenom de icke kunna meddela sig med hvarandra. Jag gör till exempel början med det här brefvet. Rosa får icke veta, att Fredrik ej kommer förrän till våren. Hon väntar honom med säkerhet och blir förtvifvad öfver hans uteblifvande. Hon skrifer och frågar efter orsaken, men får intet svar, emedan hennes bref aldrig komma honom till handa. Följden blir, att både jägaren och rosen anse sig bedragna. Under tiden passar du på och gör ett nytt anbud, som blir emottaget med tacksamhet. Edert bröllop firas med pukor och trumpeter, och när

Fredrik kommer hem, står han med lång näsa . . . Hvad tycker du, bror Pelle?“

“Jag tycker att saken är ypperligt sammansatt och kan äfven gå ihop; men du kan ju bli olycklig, som förstör deras bref.“

“Har ingen fara, kära du! Jag är för gammal räff till att fångas i spindelnät. Det händer ofta, att bref komma bort på posten; och skulle det bli fråga om dessa, så säger jag helt simpelt, att jag aldrig erhållit några.“

“Är det så, så går jag gerna in på förslaget,“ sade Pelle. “Det grämer mig likafullt, att jag skall behöfva gå tillväga på detta sätt, ty du måste medgifva, att det är hvarken ärligt eller redligt handladt. Kan du, som är så rik på förslager, inte uttänka något, hvarigenom jag på hederligare sätt kunde erhålla flickan, ty henne vill jag ovilkorligen ha.“

“Sannerligen jag det kan, och något annat behöfs icke heller. Hvad det oredliga handlingssättet beträffar, så behöfver du alls icke göra dig några samvetsförebåelser, utan tvärtom. Du är en förmögen man, som kan göra flickan lycklig, hvilket aldrig blir händelsen med en fattig student. Dessutom är det min fulla öfvertygelse, att han endast vill förföra flickan. Du blir således hennes räddare och förtjenar pris och tack af både Gud och menniskor.“

Detta tal var så öfvertygande i Pelles tycke, att han med största nöje gaf Knifving en förbindelse på ett tusen riksdaler för det han skulle bringa sitt förslag till verklighet, något som denne lofvade, lika säkert som han nu tömde sin toddy i en välgångsskål för Pelle och hans tillkommande brud, som ovilkorligen skulle bli Jägarrens Ros.

VI.

Det var dagen före julafton. Rosa hade redan före klockan tolf ställt allt i ordning för den heliga aftonen, och sade nu till fadern att hon ville gå till handelsman Knifving och uträtta ett ärende, samt med detsamma efterhöra om Fredrik var kommen. Hon hade, som vi veta, icke fått hans senare bref och väntade honom därför med säkerhet. Det föreföll henne likväl besynnerligt, att hon på hela tre veckor icke erhållit något, ehuru hon tillskrifvit honom tvenne gånger. Hon var därför en smula orölig och kunde icke styra sig till morgondagen, då hon i alla hänseenden skulle få veta hur det var. Nilsson sade henne detta och tyckte, att hon gerna kunde vänta; men som hon nödvändigt ville gå, lade han inga hinder i vägen, helst som han visste, att hon med säkerhet kom tillbaka i rättan tid.

Snart var hon utstyrd i sin jagtdrägt med pantalonger och höga kragstöflar, emedan hon i denna hade lättare att vada fram i den djupa snön.

Dagen var klar och bitande kall. Nordanvinden blåste och rörde upp snön, så att den yrde omkring henne som ett moln. Hon gick dock med raska steg, ände tills hon kom till en liten insjö, som låg i hennes väg. Här stannade hon några ögonblick och öfverlade med sig sjelf. Händelsen var, att om hon gick öfver sjön, hade hon betydligt ginare. Hon drog likväl i betänkande att vandra den, emedan hon icke visste om isen var fullkomligt säker. Vid närmare efterseende fann hon dock spår, som tydligen visade, att folk hade färdats fram der förut. Hon kastade nu alla betänkligheter å sido och fortsatte sin gång; men knappt hade hon hunnit

ett bösshäll från stranden, förr än hon plötsligt nedsjönk i en öppen vak.

Det var icke första gången hon råkat ut för ett sådant missöde. Under hennes jagtfärder hade det inträffat vid flera tillfällen; men då hade alltid fadern varit närvarande och hjälpt henne upp. Nu var hon ensam men icke modfärd. I vatten rörde hon sig som en fisk, ty hon var skicklig i simkonsten. Med tillhjälp af armarna var hon snart åter uppe på isen, men denna brast på nytt under henne, och på detta sätt måste hon, under uppjudande af sina yttersta krafter, kämpa sig fram till fastare is, innan hon, darrande af köld och matthet befann sig i säkerhet.

Emellertid hade hon ingen annan utväg, än att återvända till hemmet.

Nilsson blef icke så litet förvånad, då han så fort fick återse sin dotter, nästan förvandlad till en isstod.

Han prisade dock Gud i sitt hjerta för det hon var vid lif, och likasom i forna dagar, då hon var ett litet barn, drog han af henne kläderna och bäddade ned henne i en varm säng. Hon föll snart i sömn, som räckte nästan hela natten. Nilsson satt troget på sängkanten och gaf akt på hennes minsta rörelse. Under tiden läste han i bibeln och sjöng flera psalmer; ty han var i själ och hjerta en from man, som hade sin största förnöjelse af Guds ord.

Följande dagen menade Rosa sig vara fullkomligt återställd. Hon ville stiga upp och gå till kyrkan; men detta medgaf icke fadern. Han hade under natten flera gånger märkt, att hon spottat blod, något som förr aldrig varit händelsen. Han bad henne därför hålla sig stilla tills hon åter blefve riktigt frisk.

Hon fann vid närmare besinning, att det äfven var nödvändigt, ty hon kände att hennes krafter voro betyd-

ligt medtagna, hvilket härledde sig från det ansträngande arbetet att komma ur vattnet.

Ungdomen är en god läkare. Inom några dagar var Rosa återställd efter det kalla badet. Hela hennes diktan och traktan var nu att komma till kyrkoby, för att få reda på ställningar och förhållanden. Denna gången följde Nilsson med, på det ingen ny olycka skulle inträffa.

Första visiten gälde naturligtvis Knifving. Denne var i dag ovanligt artig och förekommande. Han bad genast jägarfolket stiga en trappa upp och bjöd på vin och bakelser. Han pratade mycket om ditt och datt, men kom efter åtskilliga slingerbultar temligen fort direkt på saken, i det han förtroligt klappade Rosa på axeln och yttrade:

“Jag har inte något bref i dag heller att lemna från fästmannen. Det är fasligt hvad han på senare tiden varit försumlig i den vägen. Jag trodde med säkerhet att han skulle komma hem till julen, men detta är icke händelsen. Han har skrivit till prosten, far sin, att han icke vill komma förr än han på fulla allvaret blifvit prest, hvilket icke kan inträffa ännu på några år.“

Rosa blef vid dessa ord blek som ett lik. Hon måste stödjä sig vid faderns arm för att icke falla maktlös till golfvat.

“Är handelsmannen säker på den saken?” frågade Nilsson.

“Fullkomligt!” bedyrade Knifving. “Jag har det från prosten sjelf... Märkvärdigt att Fredrik icke underrättat sin fästmo om förhållandet; det är skamligt i högsta grad... Nå-nå! man kan inte vänta bättre af en ung, lättsinnig student.“

“Smäda honom icke!” sade Rosa, som nu hade återvunnit sin fattning. “Fredrik har bestämdt råkat ut för någon olycka, så att han icke kunnat komma.”

“Jag fruktar, att vännen Rosa råkat ut för den största olyckan,” yttrade Knifving med ett satiriskt leende, “ty ryktet förmåler, att Fredrik förlofvat sig med en fröken i Stockholm och att bröllopet ofördröjligen kommer att stå.”

“Kom, kära far och låt oss gå!” sade Rosa och fattade hans hand.

VII.

Under hemfärden vexlades knappast ett ord mellan far och dotter. Båda gingo försänkta i tankar öfver de erhållna underrättelserna, hvilka voro allt annat än glädjande. Rosa lade det isynnerhet tungt på sinnet.

Hon stannade flera gånger och pustade ut för att lätta sitt beklämda bröst. Hemkommen besvärades hon af hosta och blodspottning, liksom för några dagar sedan, hvarför fadern lade henne ned på sängen, satte sig sjelf på en stol vid sidan och yttrade:

“Stackars min flickunge! Det var ledsamma nyheter vi fingo höra i dag; men det är icke värdt att taga saken så hett. Knifving är ingen karl att lita på, och när allt kommer omkring kan Fredrik vara fullkomligt oskyldig. Det tyckes visserligen besynnerligt, att han icke besvarat dina bref, men sådant kan ha sina giltiga skäl. Ingen är man längre än Gud vill. Fredrik kan ha blifvit sjuk eller också af andra omständigheter hin-

drad att meddela sig. Mycket händer här i världen, som ingen människa kan förutse. Vi böra därför icke misströsta, utan med tålmod afbida tiden och tro att Gud styr allt till det bästa. Min enskilda tanke är, att Fredrik är en hederlig karl, som icke vill bedraga hvarken dig eller någon annan.“

“Tack för de orden, käre, gode far!“ sade Rosa och kramade hans hand. “Jag vet, att Fredrik är oskyldig, och far skall få se, att något ondt kommit emellan. Jag är viss på, att han skall återkomma och ännu en gång trycka mig till sitt bröst. I denna tanke vill jag både lefva och dö.“

“Rätt så, min flickunge!“ inföll Nilsson. “Det duger aldrig att förnöta tiden med veklig klagan, utan med friskt mod se motgångsdagen i synen och besegra den.“

Rosa sökte, så vidt som möjligt, att ställa sig faderns uppmaning till efter rättelse. Aldrig hörde man henne sucka eller klaga, men det friska modet var likväl borta.

Hon fann icke något mera nöje i jagten och sällan såg man ett leende på hennes läppar, utom vid de tillfällena då fadern smekte henne. Den gode mannen gjorde allt hvad han kunde för att trösta och uppmuntra sitt älskade barn; men ingenting ville hjälpa. Hon led allt som oftast af blodspottning och blef småningom så svag, att hon på allvar måste intaga sängen.

Så hade en hel månad förflutit, utan att någon vidare underrättelse anländt från Fredrik. Under tiden hade Pelle ett par gånger infunnit sig och förnyat sitt frieri, men fått ett ännu bestämdare afslag. Rosa tänkte endast på sin älskling, som hon såg både drömmande och vaken. Hon sade sig vara fullkomligt säker på, att han skulle återkomma, och härutinnan fick hon rätt, ty en vacker afton inträdde han verkligen i jägareboningen och knäfvöll vid sin älskades säng.

De scener, som nu följde, vilja vi icke försöka att beskrifva; vi vilja endast säga, att det kom till en förklaring dem emellan. Båda undrade storligen öfver hvart deras bref tagit vägen; men detta ämne afhandlades helt kort, emedan återseendets ljufva glädje jagade alla andra tankar och funderingar på flykten.

Fredrik upplyste vidare, att som han på så lång tid icke erhållit några underrättelser från sin käresta, anade han att något var i olag, hvarför han lemnat både studier och allt annat för att få se huru det förhöll sig.

Det var en smärtsam syn, som således mötte hans blick. Den fordom så friska och doftande rosen låg nu en bleknad lilja, med ett saligt leende på läpparne och såg på honom med utsäglig kärlek och hänförelse.

Nu följde några dagar af himmelsk fröjd och lycksalighet. Rosa tycktes vakna till nytt lif, men det var blott ett bedrägligt skimmer, ty det dröjde icke länge, förr än hon åter i ännu högre grad angreps af sin bröstsjukdom.

Fredrik fann till sin stora bedröfvelse, att hans älskade ros icke hade långt igen, hvarför han icke lemnade henne, hvarken natt eller dag. Han bar henne stundtals på sina starka armar och vyssjade henne till ro, liksom en öm mor gör med sitt barn. Som ett godt och leende barn dog hon också i hans famn, ännu i dödsminuten hviskande hans kära namn.

VIII.

Fredrik var, som vi lätt kunna föreställa oss, mycket bedröfvad öfver den stora förlust han lidit; men han, liksom Nilsson, bar sitt öde med kristlig undergifvenhet.

Han kunde dock icke med likgiltighet smälta den nedriga roll Knifving härvid spelat, genom qvarhållandet af brefven, hvilket med all säkerhet var orsaken till Rosas tidiga död. Han var dock långt ifrån att ana motivet till Knifvings handlingssätt, men han var säker på, att något bedrägeri låg till grund, hvarför han redan dagen efter sin hjertgripande förlust begaf sig till Knifvings bostad, i akt och mening att skrupensa upp honom för hans hjertlösa beteende. Men hur förvånad blef han icke, då han här fick höra, att både Knifving och Pelle hade qvällen förut, under en jagtfärd, af våda drunknat i samma sjö, som var första anledningen till att Rosas helsa bröts, då hon var på väg för att skaffa sig upplysningar om sin älskade, därför att Knifving, i elakt uppsåt, försvillat brefven. Fredrik fann denna tilldragelse besynnerlig och reflekterade för sig sjelf: "Huru underliga äro icke försynens vägar: Den som lägger försåt för andra, träffas ofta sjelf af det hämnande ödet!"

Underrättelsen om Rosas död väckte sorg inom hela församlingen. Hon var så allmänt afhållen, att då hennes stoft påföljande söndag fördes till sitt sista hvilorum, slöt sig hela församlingen till sorgeföljet och bevittnade under tårar den rörande akten. När presten i gripande ord lyst frid öfver grafven, framträdde Fredrik och tolkade under djup rörelse sitt afsked i följande ord:

«Långt borta i en skogrik dal,
 Bland tusen sköna blommors tal,
 Som drottning i det gröna
 Stod nyss en ros i purpur grann;
 Så hvit och röd var ingen ann'
 Af alla lundens sköna.

Den rosen, Rosa, det var du,
 Hvars stoft här ligger vissnad nu,
 En bruten liljestängel;
 Ty anden redan flyttad är
 Till himmelen och lefver der,
 En ljus bevingad engel.

Ack! lycklig du som från vår värld
 Blef skild, förrän dess sorg och flärd
 Hann vägen till ditt sinne.
 Uppå din graf jag sätta skall
 I morgondaggens perlkrystall
 En blomma till ditt minne.

Hvar söndag, som jag sedan går
 Till kyrkan, skall jag med en tår
 Befukta grafvens blomma,
 Till dess jag sist på Herrans bud
 Får somna in och till min brud
 I himlens salar komma.»

Tretio år hafva förflutit sedan ofvan skildrade händelser tilldrogo sig, och under dessa har Fredrik i tjugo år, till allas belåtenhet, varit församlingens kyrkoherde. Han är nu en femtio års ungarl och sin ungdoms kärlek så trogen, att han hvarje söndag lägger en krans af friska blommor på den grafkulle, som gömmer stoftet af *Jägarens Ros*.

På Albert Bonniers förlag i Stockholm är under utgifning:

Den kunskapsrike **SKOLMÄSTAREN.**

Handbok i nyttiga kunskaper för alla samhällsklasser
utarbetad efter de bästa författare och tillförlitligaste källor
af CARL ROSANDER.

Ny genomsedd upplaga.

Bland de många förtjenstfulla arbeten inom vår litteratur som mäktigt hafva bidragit att höja vårt folk till den aktningvärda ståndpunkt det redan intager i fråga om allmän och medborgerlig bildning, torde äfven det närvarande arbetet vara berättigadt att ihågkommas. I tvänne betydliga upplagor har det utgått och vunnit spridning inom hela landet och från talrika håll har ett så ihållande bifall kommit det till del, att regeringen på sin tid till och med fann sig föranlåten att, som ett erkännande af förf:s inlagda förtjenst om den allmänna bildningen, bevilja honom ett penningeunderstöd.

Sedan en ny upplaga af detta arbete nu blifvit behöflig, framträder denna nu omsorgsfullt genomsedd och i flera fall tillökad, samt derjemte till ett betydligt lägre pris än det ursprungliga, hvilket var **12: 50** för hela verket, som omfattar 48 tryckta ark. Det utgifves nemligen nu

i 24 häften à 25 öre vardera,

af hvilka dock de sista 4 häftena (21—24) **lemnas gratis** till subskribenter som utagit och betalt de föregående tjugu, och erhålla alla afnämare af hela verket derjemte en **särskild premie**, bestående af en större och vacker **Karta öfver Sverige.**

Hela verket erhålles således fullständigt för 5 kr.

Utgifvandet sker med korta mellanrum mellan häftena.

För att gifva ett begrepp om hvad detta arbete erbjuder, meddelas omstående ett

Utdrag ur innehållet af Den kunskapsrike Skolmästaren:

FÖRSTA AFDELNINGEN: Förberedande kunskaper (Pedagogik). I. *Språklära* (Grammatik). 1) Svensk och allmän Språklära. 2) Verskonsten. 3) Musik. 4) Olika uttryckssätt (Skifferskrift, Telegrafi, Stenografi m. m.). 5) Särskilda tungomål. 6) Svenska Språkets historia. — II. *Räknekonsten* (Aritmetik). 1) Räknekonsten, upptagande såväl Nya och Gamla Svenska som åtskilliga främmande länders Mynt, Mått, Mål och Vigt, samt Metersystemet. 2) Geometri. 3) Bokhålleri. III. *Förståndslära* (Logik). IV. *Sedelära* (Moral).

ANDRA AFDELNINGEN: *Verldskännedom* (Kosmognosi). I. *Stjernkunskap* (Astronomi). (Solens, Månens, Planeteras och Kometernas storlek, rörelse m. m., Stjernbildernas namn, ställning m. m.) — II. *Jordens danande* (Geogni) och *Jordytans beskaffenhet* (Geologi). — III. *Naturlära*. 1) Fysik, (Mekanik, m. m.) 2) Kemi 3) Meteorologi V. *Naturalhistoria*. 1) Djurriket (Zoologi). 2) Växtriket (Botanik). 3) Stenriket (Mineralogi). 4) *Mennisko- och Djurkroppen* (Anatomi). — V. *Jordens Indelning* (Geografi).

TREDJE AFDELNINGEN: *Historia*. I. *Menniskoslögtets historia*. 1) Gamla tiden. 2) Medeltiden. 3) Nyare tiden. — II. *Svenska historien*, jemte Sveriges Statskunskap. — III. *Norges historia*. — IV. *Lärdoms- och Konsthistoria*. (Tid, sätt och ställe för gjorda uppfinnningar samt uppfinnarnes namn. Namnkunniga personers biografi). — V. *Religionshistoria*. (Åtskilliga Religioner, deras uppkomst, tros-läror, ceremonier m. m.). — VI. *Mytologi*. 1) Grekiska och Romerska. 2) Nordiska.

FJERDE AFDELNINGEN: *Medborgerliga Kunskaper*. I. *Näringar* (Industri). 1) Jordbruk och Boskapsskötsel. 2) Fabrik och Handverk. 3) Handel och Sjöfart. — II. *Sköna Konsterna*. — III. *Sundhetslära*. (De allmänast förekommande sjukdomar och deras botemedel för menniskor och djur). — IV. *Års- och tideräkningen*.

Det hela afslutas med ett **alfabetiskt register** öfver alla namn m. m., som i arbetet omtalas, så att detsamma, jemte ändamålet att vara en **Lärobok** för den okunnige äfven utgör ett **Minnes-Lexikon** vid förekommande behof.

10 häften äro utkomne. Hela arbetet blir fullständigt under loppet af år 1882.

Privata subskribentsamlare kunna anmäla sig i alla bok-lådor samt hos förläggaren, Ålandsgatan 17, Stockholm.

6000226025

Göteborgs universitetsbibliotek

